

gen har ſtøttet diſſe Mænd. Jeg kjender f. Ex. en Mand, ſom jeg tror væſentlig har bidraget ſaa vel theoretisk ſom praktiſt til Fiſkeriets Fremme, det er Adjunkt Feddersen i Viborg. Det forekommer mig, at ſaadanne Mænd, ſom virke i den Retning, bør ligesaa vel have Underſtøttelse af Staten ſom andre Vidensſkabsmænd; thi det kan ikke ſkjules, at det at gjøre ſig bekendt med Fiſkeriforholdene, koſter baade Tid og Penge. — Et andet Spørgsmaal, ſom jeg ogſaa maa omtale, er Spørgsmaalet om de private Veie. Den erede Ordfører ſaavelſom den høitærede Juſtitsminiſter udtalte, at der findes Enkelte, ſom have Bannſelighed ved at komme til deres iſolerede Lodder, ſaaledes navnlig i Sjælland. Jeg tror, det var heldigt, om Regjeringen tog dette Spørgsmaal om de private Veie under Overveieſe. Det kan ikke ſkjules, at den Retſpraxis — thi vi have ingen Lovgivning — ſom har udviklet ſig efter Alderſtidshevd, opfattes af de forſkjellige Retſbetjente paa forſkjellig Maade. Det gjør ſtor Forſkjel, om man opfatter Alderſtid ſom 50 eller ſom 100 Aar. Selvfølgelig optaar der derved mange Retſtrætter, ſom kunde have været undgaaede. Saavidt jeg veed, hviler denne ſædvansmæssige Ret — hvis jeg feiler, beder jeg min erede Nabo (Leth) om at rette mig — paa Slutningen af D. L. § 3—13—13, der lyder ſaaledes — jeg ſtal med den erede Formands Tilbeholdſe oplæſe denne Artikel —: „Bonde maa ej indgrave eller indluſke nogen Ager, Eng eller Jordbond, uden hans Husbonds Minde og alle Lodſejeris Samtykke; Ej heller afluſte enten Folke eller Fæ-gang, hvor den haver været af Alderſtid.“ Det er viſt den Lovbeſtemmelse, hvoraf denne Retſpraxis har udviklet ſig, og jeg tror, at den er mindre heldig, og at det vilde være rigtigt, om Lovgivningen gav en Fortolkning af, hvad der ſkulde forſtaas ved Alderſtid. Dernæſt kommer jeg til et andet Spørgsmaal ved diſſe private Veie. Det træffer ikke ſaa ſaa Steder, at Foll, ſom eie Lodder, ingen Veie have dertil. Dette er ſaaledes Tilfelddet med Beboere netop i den Egn, hvor jeg er fra, ſom have større Engſtrækninger. Jeg er viſ paa, at diſſe Loddere ere 50,000 Kr. værd, og til dem kan en Mand forbyde Afgang paa Grund af, at Dimfjorden har borttaget Veien, hvor den i ſin Tid har været udlagt. Hvad Dag han finder det for godt, har han iſølge en Høiſtevetsdom af 21de Februar 1878 Ret til at aſtkære diſſe 7, 8 eller halve Snes Ciere fra at komme til deres Eiendom. Det tror jeg er uheldigt. Det er et Spørgsmaal, om ikke, hvor det er umuligt at komme til Eiendommene, man der maa komme til at forandre Lovgivningen derhen, at der kunde exproprieres. Den Ret har man nu for Tiden ikke. Vi have en Overretsdøm fra 1873, der findes i juridiſk Ugeſkrift, ſom ogſaa godtgjør, at der ikke kan exproprieres Jord til privat

Veie, ſelv om den Vedkommende ikke færdes paa den Veie. Det forekommer mig, at det dog er noget haardt, om man ſaaledes ſtal være aldeles afſtaaren fra en Eiendom af betydelig Værdi, af en mindre Eiendom, ſom maatte kun have liden Værdi. En anden Sag vilde det være, ſelv om man ſkulde kjøre flere Mil af ſin Veie, naar man dog kunde komme til Eiendommen ad anden Veie. Saa kunde jeg forſtaa, at man ſkulde kjøre den længere Veie. Men i det Tilfælde, ſom let kan indtræffe, at man er aldeles afſtaaren fra ſin Eiendom, er det dog et Spørgsmaal, om det er rigtigt, at den Vedkommende ſer ſig nødsaget til enten at ſælge ſin Eiendom eller lade den ligge ubenyttet, og derfor ſtal jeg meget alvorlig lægge Regjeringen paa Sinde, at den tager Spørgsmaalet under nærmere Overveieſe.

Paulſen: Jeg ſtal, foranlediget af det erede Medlem for Hiſted Amts 2den Valgfreds (Sagb), fremſætte et Par Bemærkninger om Fiſkeriſpørgsmaalet. Jeg kan være ganſke enig med det erede Medlem, naar han forſvarede Minoritetens, Mindretallets Udtalelſer i Betænkningen over indkomne Andragender ved at henviſe til, at Miniſteren i ſin Tid havde fremlagt et Lovforſlag om Fiſkeriet, men at dette Lovforſlag var kommet i Udvalg og ſaa begravet. Han forſvarede ſaaledes Miniſterens Fremgangsmaade lige over for det, ſom Udvalgets Flertal har indſtillet, nemlig at indbringe et hertil ſigtende Lovforſlag, ſom der ſtaar. Det kan jeg ſelvſølgelig meget godt paa den ene Side være enig med det erede Medlem i, men det er dog heller ikke ganſke givet, at fordi man bruger det løſe Udtryk; „et hertil ſigtende Lovforſlag“, at man dermed juſt tænker ſig, at man ſkulde ſaa forelagt den ſamme Betænkning, der er fremkommen fra den daværende Fiſkerikommiſſion. Jeg har ſølt mig opfordret til at ſvare derpaa, fordi jeg netop ſelv under første Behandling af Finantsloven, ſaa vidt jeg erindrer, berørte Fiſkeriſpørgsmaalet og ſaa indtrængende, ſom jeg fornaaede, anmodede den erede Indenrigsminiſter om inden 2den Behandling at fremlægge Forſlag angaaende Fiſkeriet; men jeg tilføiede, at jeg ikke ønskede og heller ikke anſaa det for rigtigt, at det ſkulde være ſaa omfattende ſom den daværende Fiſkerikommiſſions Betænkning. Nei, jeg reducerede overordentlig denne underdanige Henſtilling til Miniſteren til blot at indeholde 1 a 2 Linier, nemlig, at der maatte blive ubævnt et Par Fiſkeriinspektører eller i det Mindſte een. Jeg holder ganſke viſt noget faſt ved denne Fiſkeriinspektør; jeg tror nemlig, at den Fiſkerikommiſſion, ſom blev nedſat, har taget Arbejdet ſat paa en noget upraktiſt Maade; jeg tror, at man har begyndt ved Galen af Arbejdet iſtedetfor at begynde ved Hovedet. Kommiſſionens Betænkning indeholder en ſtor Del Beſtemmelſer med Henſyn til Enkelthederne, om Maſker, Redſkaber o. f. v.